

til det store flertal af dem, der melder sig som arbejdsløse, eller indlæggelse af dem som elever på tvivlsomme kurser.

Ved at gøre socialministeren til højeste myndighed sikres også, at det reelt er folketingets flertal, der bestemmer.

Til § 5.

Paragraffen giver arbejdsløhedskasserne deres fulde frihed tilbage. De skal ikke mere på nogen måde være underkastet statsapparatets kontrol. Derhos fjernes den for skatteyderne så bekostelige og for arbejdsmarkedet ulykkelige statslige arbejdsformidlingsindretning, der blev skrivebordsudtænkt for en halv snes år siden, men som jo i praksis har vist sig at være en rigtig dårlig ide. Embedsmandsledede statskontorer og levende arbejdspladser er 2 forskellige verdener. De forenes aldrig til en lykkebringende helhed.

På frivillig basis, hvori statspenge ikke er indblandet, skal enhver kunne sikre sig de løntabsforsikringsbeløb, han ønsker, og få anvist arbejde de steder, han foretrækker. Rent praktisk vil det nok blive LO-bevægelsen, der bliver drivkraften på disse områder, men monopol skal fagforeningerne ikke have. Kan forsikringsselskaber, vikarbureauer etc. konkurrere effektivt, skal de også have lov til det. På den måde opnås de bedst mulige betingelser for arbejdskraften uden spild af unødige samfundsressourcer. I øjeblikket beslaglægger det mægtige administrationsapparat, som omhandles i gældende lov §§ 1-23, adskillig mere arbejdskraft med væsentlig dårligere resultater, end hvad der kan forventes, når disse offentlige stillinger ned-

lægges.

Til § 6

Som ved det sociale sikkerhedsnet i øvrigt kan også den heromhandlede bistand kun blive virkelig menneskevenlig og hensigtsmæssig, når den sociale bistandslov ophæves og erstattes af sikringsvagtssystemet (se for eksempel Fremskridt 1976-21, side 5). Indtil det sker, må opgaverne klares inden for gældende lovs rammer. Disse må forventes ændret noget efter de erfaringer, som er indvundet, siden den sociale bistandslov trådte i kraft den 1. april 1976.

Til § 7

Den gældende lov, der ophæves, fylder en snes gange så meget som den, der nu foreslås. Og mere end 98 pct. af de arbejdsløse fatter ikke størstedelen af snørklerierne i nuværende lovs over 100 paragraffer med vedhængende bekendtgørelser, cirkulærer og afgørelsessamlinger.

Vedtages lovforslaget, bliver det dog – af hensyn til EF's rådsdirektiv af 17. februar 1975 – nødvendigt i 1978 at gennemføre en særskilt varselslov for større afskedigelser i stedet for §§ 23 a-g og 102 a.

Reglen i § 7, stk. 2, 2. pkt., skyldes, at spørgsmålet om, hvordan der skal forholdes med de nuværende arbejdsgiverbidrag til arbejdsløhedskasserne, bedst afgøres pr. udløbsdagen for lov nr. 137 af 15. april 1977 om forlængelse af visse kollektive overenskomster.

Det forventes, at vedtagelse af lovforslaget vil medføre nedlæggelse af arbejdsministeriet.